

עוֹתֶרְא וּמְמוֹנָא הוּא וכך גם כאן הפסוק מדבר על טוב הגשמי של עושר וממון

• ולא טוב הרוחני •

פעמיים התעשרו עם ישראל פעם ראשונה בגאולת מצרים ופעם שנייה בכניסה לארץ

תִּרְיִן עוֹתֶרְיִן נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל פעמיים נטלו עם ישראל עושר, חֵד כֹּד נִפְקוּ מִגְּלוֹתַיָּא דְּמִצְרַיִם פעם ראשונה כאשר יצאו מגלות מצרים שנאמר בהם 'יצאו ברכוש גדול' וינצלו את מצרים'. וְחֵד כֹּד עָאלוּ לְאַרְעָא.

והפעם השנייה כאשר נכנסו לארץ שנטלו את העושר מבתיהם של הכנענים שהיו מלאים כל טוב רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כֹּל דָּא וְדָאֵי הָוָה לְאַתְקִדְשָׁא אַרְעָא, וְלֹאֲעִבְרָא רוּחַ מִסְּאָבָא מֵאַרְעָא, וּמְגוֹ יִשְׂרָאֵל.

כל ענין נגעי הבתים ודאי היה כדי לקדש את הארץ ולהעביר את רוח הטומאה מהארץ ומישראל וְכֹד בֵּיתָא הָוָה נְתִיץ וכאשר היו מנתצים ומשברים את הבית לטהרו, הָוָה אֲשֶׁתִּכַּח בָּהּ מְמוֹנָא לְמִבְנֵי לֵיהּ, וְלְמִלְיָא בֵּיתֵיהּ היה מוצא בו האדם ממון כדי לבנות שוב את ביתו ולמלאות אותו בכל טוב, בְּגִין דְּלֹא יִצְטַעַר עַל בֵּיתָא, וְיִשְׁרוֹן בְּדִיּוֹרָא דְּקְדוּשָׁה

כדי שלא יצטער על הבית שהוצרך לשבור וישרה בביתו בקדושה •

הכהן הרואה את הנגעים דן אותם בטמאים או בטהורים

**וְאִישׁ אֹד אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרָם בְּהַרֹּת בְּהַרֹּת לִבְנוֹת
וְגו'.** (ויקרא יג) **רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּסִילְתָא דְמוֹקָפִי**

בהרות אלו מראיהם עמוק והמקום המקיף אותם נראה גבוה יותר, והיינו כסילתא הוא דבר
גבוה שמקיף וסובב **בְּבִהָרַת עֵזָה, חִיזוּ תַּיִנָּא** ושנינו שענין זה אינו באמת

שהבהרת היא עמוקה ושוקעת יותר למטה אלא הכל הוא במראה כי תמיד צבע הכהה
נראה על גבי הבהיר וכמראה הצל שנראה על גבי החמה, **וּבְחִיזוּ אֶתְדָן,**

בְּאֵינוּן גְּוֹוִיָּן ובמראה הנראה לפני הכהן כך הוא דן באותם הגוונים אם טמא הוא
או לא.

השערות הן כעדים

**אָמַר רַבִּי יַעֲחֵק שְׁלֹשׁ מֵאוֹת טַעְמֵי אֵית מֵאן דְּנָרִים
בְּבִהָרַת עֵזָה** יש מי שלומד שלוש מאות הלכות בבהרת עזה. **וְכִלְהוּ**

אוֹלִיפְנָא מֵאבָא בַר חִיזוּר ואת כולם למדתי מאבי חוץ מקוץ הלכה אחת
והיא (חִיזוּר) **חָד סְאִיב** שאם גדלו שערות בנתק הוא טהור אבל אם גדלה שיערה

אחת עדין הוא טמא, **סְהָדָא חָד. תְּרִין, תְּרִי סְהָדִי, וְדָכִי** כי שיערה
אחת הוי כעד אחד על טהרתו ולא מספיק בכך ולכן הוא נשאר טמא אבל שתי שערות

שגדלו בנתק הרי הוא טהור כי יש לו שני עדים לטהרתו. **מִכָּאן וְלַהֲלָאָה,
אֲפִילוּ מֵאָה בְּתָרִי, וְתָרִי כְּמֵאָה** ומשתי שערות ואילך אפילו מאה

שערות הן כשנים ואפילו שני שערות הן כמאה. **וְדָא אוֹלִיפְנָא לְבָתָר**

הלימוד היומי

לע"נ יהודית מכלוף בת מרים ויעחק ע"ה

דִּבְתֵיב וטעם הלכה זו לא למדתי מאבי אלא אח"כ למדתי אותו אני בעצמי שהשערות
 הן כעדים מזה שכתוב, (דברים יט) **לֹא יָקוּם עַד אֶחָד בְּאִישׁ וָגוֹ', עַל**
פִּי שְׁנַיִם עֵדִים וָגוֹ'.

נגע לבן אדמדם שמשתנה הלבן ללבן אדמדם

רַבִּי חִזְקִיָּה הָוָה יְתִיב קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן רבי חזקיה היה יושב
 לפני רבי שמעון, **אָמַר, כְּתִיב נִגַע לָבָן אֲדַמָּדָם, כְּדִין**
הוּא נִגַע, דִּהָא תְּוֹרָא לָא קָאִים בְּעֵינַיָּה כשהנגע הוא לבן אדמדם
 הוא טמא כי הלבן אינו עומד בפני עצמו אלא מעורב בו אדום וטורד הענין הוא שהלבן הוא
 החסד וכאשר מתערב בו האדום שהוא מהגבורה ומשתנה הלבן להיות לבן אדמדם אז הוא
 נגע.

כל דבר הולך אחרי מינו

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, כְּתִיב (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חַטָּאִיכֶם
בְּשָׁנִים כשלג ילבינו וָגוֹ', **וְכַאֲיִן אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקַדְשָׁא**
בְּרִידָה הוּא בְּעֵי לְדַכְּאָה לֹוֹן בְּכֻלָּא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכְּחוּן
בְּדִינָא קַמִּיָּה אשריהם ישראל שהקב"ה רוצה לטהרם מכל עוונותיהם כדי שלא
 ימצאו בדין לפניו. **וְכַאֲרִיחוֹן דְּדִינָא לָא יִשְׁלֹטוֹן בְּהוֹן** ובעלי הדין
 לא יוכלו לשלוט בהם, **דִּהָא פְּלֹא אֹזִיל בְּתַר זַיְנִיָּה. סוּמְקָא**
לְסוּמְקָא, וְתְוֹרָא לְתְוֹרָא. יְמִינָא לְיְמִינָא, וְשְׂמָאלָא

הלימוד היומי

לע"נ יהודית מכלוף בת מרים ויעחק ע"ה

לְשִׂמְאֵל שהרי כל דבר הולך אחרי מינו, האדום לאדום והלבן ללבן ימין לימין ושמאל לשמאל וכאשר חטאיהם אדומים כשנים אז נמשך אליהם הגבורה שהיא בחינת האדום בשמאל, וכאשר הם נטהרים והחטאים שהם אדומים מלבינים כשלג נמשך ומשפיע להם החסד שהוא לבן בימין. ♦

עשיו ודוד היו ארמונים עשיו נעשה מזוהמת הזהב ודוד המלך מזוהר הזהב

בַּעֲשׂוֹ כְּתִיב, (בראשית כה) **וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדָמוֹנִי, וְעַל דָּא שְׂרִיא בִּיהַ זְיִנְיָה** כיון שעשיו יצא אדמוני לכן שרה בו הדין והגבורה שהיא אדום והם מין אחד. ♦ (דף נ"א ע"א) **וְאִי תִימָא אֲדָמוֹנִי כְּתִיב בַּעֲשׂוֹ. וְכְתִיב בִּיהַ בְּדָוִד** ואם תאמר הרי אדמוני כתוב גם בעשיו אבל כתוב גם בדוד המלך כמ"ש, (שמואל א, טז) **וַיְבִיאֵהוּ וְהוּא אֲדָמוֹנִי. אֲלָא דָא מְזוּהָמָא דְדַהֲבָא אַתְעֵבִיד, וְדָא בְּזוּהָרָא דְדַהֲבָא אַתְדַּבֵּק** אלא הביאור הוא כי אע"פ ששניהם אדומים אבל עשיו נעשה מזוהמת הזהב ומסיגי הגבורה והדין הקשה אבל דוד המלך נעשה מזוהר הזהב והם אור הגבורות הממותקות שהמלכות נבנית מהם, **בַּעֲשׂוֹ כְּתִיב בִּיהַ** בעשיו כתוב בו, **אֲדָמוֹנִי כָּלוּ פְּאֲדָרְתַּ שְׁעָר, בְּזוּהָמָא דְהַתּוּכָא נָפֵק** שיצא מפסולת היתוך הזהב כמו השערות שהן מפסולת ומותרים הגוף. **בְּדָוִד כְּתִיב בִּיהַ** אבל בדוד המלך ע"ה כתוב, **עִם יִפֶּה עֵינָיִם וְטוֹב רָאִי** שבא מזוהר הזהב

♦ היפה ♦